

Ószentsége a XIV. Dalai Láma beszéde az Európai Parlamentben
2008. december 4.-én

Excellenciás uram, Elnök Úr, tiszteletre méltó képviselők, hölgyeim és uraim!

Nagy megtiszteltetés önökhöz szólni ma, köszönöm a meghívást. Bárhová is megyek, legfontosabb érdekem vagy kötelezettségem az emberi értékek, mint a melegszívűség, hangsúlyozása – melyet a boldog élet kulcsának tekintek az egyéni, családi és közösségi élet szintjén. Modern időkben, úgy tűnik, nem eléggé figyelünk ezekre a belső értékekre. Hangsúlyozásuk ezért a legfontosabb kötelezettségem.

A második érdekem vagy kötelezettségem a vallások közötti harmónia. Elfogadjuk a politikai és demokráciai többelvűséget, mégis gyakran ellenállóbbnak tűnünk a hitbéli és vallási többelvűséggel kapcsolatban. Különböző eszméik és filozófiai rendszerük ellenére az összes jelentős vallási tradíció ugyanazt az üzenetet hordozza a szeretetről, részvétről, toleranciáról, megelégedésről és önfegyelmről. Hasonlóak abban is, hogy képesek az embereknek segíteni abban, hogyan éljenek boldogabb életet. Tehát ez a kettő a fő érdekem és kötelezettségem.

Természetesen Tibet ügye is különösen fontos számomra, különleges felelősséggel tartozom a tibeti embereknek, akik Tibet történetének ebben a nehéz időszakában is reményüket és hitüket vetik belém. A tibeti nép jólléte a folyamatos motivációm, és magamat száműzetésben lévő szabad szóvivőjüknek tekintem.

Legutóbb, mikor abban a kiváltságban részesültem, hogy az Európai Parlamenthez (EP) szólhattam, 2001. Október 24-én, azt mondtam: “a fejlődési és gazdasági folyamatok ellenére Tibet továbbra is az alapvető túlélésért küzd. Tibet-szerte elterjedt az emberi jogok súlyos megsértése, mely gyakran faji és kulturális diszkrimináció eredménye. Azonban ezek csak a tünetei és következményei egy mélyebb problémának. A kínai hatóságok úgy tekintik Tibet eltérő kultúráját és vallását, mint az elkülönülés veszélyének forrását. Ennélfogva a tudatos politika következtében egy egész, egyedi kultúrájú és identitású nép néz szembe a kihalással.

Ez év márciusától a tibetiek, társadalmi helyzetétől függetlenül, az egész tibeti fennsíkon tüntettek a kínai hatóságok elnyomó és megkülönböztető politikája ellen. A rájuk leselkedő életveszély teljes tudatában gyűltek össze a tibetiek Cholka-Sum (U-Tsang, Kham és Amdo) minden részéről, fiatalok és idősek, férfiak és nők, szerzetesek és laikusok, hívők és nem-hívők, beleértve a diákokat is, hogy folyamatosan és bátran kifejezzék aggodalmukat, elégedetlenségüket és valós sérelmeiket a kínai kormány politikáját illetően. Mélyen elszomorított mind a tibeti, mind a kínai életek elvesztése, és rögtön mérsékletre szólítottam fel a kínai hatóságokat. Mivel a kínai hatóságok azzal vádoltak, hogy irányítottam a közelmúltbeli tibeti eseményeket, ismételten arra kértem egy független és tekintéllyel bíró nemzetközi szervet, hogy végezzen alapos vizsgálatot az ügyben, beleértve meghívásukat is az indiai Dharamsalába. Ha a kínai kormánynak van bármilyen bizonyítéka ilyen súlyos állításokra, azt mindenképpen a világ elé kell tárnia.

Sajnos a kínai hatóságok brutális eszközökhöz folyamodtak a tibeti helyzet kezelésében, annak ellenére, hogy számos vezető, civil szervezet és nemzetközi személyiség hívta fel a figyelmüket az erőszak elkerülésére és mérséklet tanúsítására.

A folyamat során sok tibetit megöltek, ezrek megsérültek vagy őrizetbe vették őket. Sokaknak a sorsa ismeretlen. Éppen úgy, ahogy én itt állok önök előtt, Tibet sok részén van jelen nagy számban felfegyverzett rendőrség és katonaság. Sok térségben a tibetiek továbbra is szenvednek rögtönítélő bíróságok ítéleteitől. Szorongás és megfélemlítés légköre van jelen. Tibetben a tibetiek folyamatosan az attól való félelemben élnek, hogy ki lesz a következő, akit letartóztatnak. Tibet számos részére nem engednek be nemzetközi megfigyelőket, újságírókat, de még turistákat sem. Komolyan aggódom a tibetiek sorsa miatt. Jelenleg a kínai hatóságok teljesen szabad kezet kaptak Tibet felett. Ez olyan, mintha a tibetieknek halálos ítélettel kellene szembenézniük, egy ítélettel, melynek az a célja, hogy eltörölje a föld színéről a tibeti nép szellemét.

Az EP sok tiszteletre méltó tagja jól ismeri következetes fáradozásaimat egy kölcsönösen elfogadható megoldás megtalálásáért Tibet problémájára, párbeszéd és tárgyalások útján. Ebben a szellemben, 1988-ban Strasbourgban az Európai Parlamentben benyújtottam egy hivatalos tárgyalási javaslatot, amely nem kívánja Tibet elszakadását és függetlenségét. Azóta a kínai kormánnyal való kapcsolatunk számos fordulatot vett. Majdnem 10 év megszakítás után 2002-ben újra megteremtettük a közvetlen kapcsolatot Kína vezetőivel. Széleskörű tárgyalások zajlottak le küldötteim és a kínai vezetőség képviselői között. Ezeken a megbeszéléseken világosan kifejeztük a tibeti nép kívánságait. A Középutas Szemléletem (Middle Way Approach) lényege nyílt autonómiát biztosítani a tibeti nép számára a Kínai Népköztársaság alkotmányának hatályaán belül.

A pekingi tárgyalások hetedik körében, ez év július 1-én és 2-án, a kínai fél meghívott bennünket, hogy ismertessük nézeteinket a hiteles autonómiát illetően. Ennek megfelelően 2008. október 31-én bemutattuk a kínai vezetőségnek a Nyilatkozat a Tibeti Nép Hiteles Autonómiájáért dokumentumot. (Memorandum on Genuine Autonomy for The Tibetan People). A nyilatkozatunkban lefektettük az álláspontunkat a hiteles autonómiát illetően, illetve hogy miként valósulhat meg a tibeti nemzet alapvető igénye az autonómiára és az önkormányzásra. Ezen javaslataink előterjesztésével egyetlen célunk az volt, hogy nyíltan törekedjünk Tibet valódi problémájáról beszélni. Bizakodtunk, hogy a jóakarattal a nyilatkozatunkban felvetett kérdések végrehajthatóak.

Sajnos a kínai fél teljes egészében visszautasította a nyilatkozatunkat, azzal bélyegezve meg a javaslatainkat, hogy próbálkozások a “fél-függetlenségre” és az “álruhás függetlenségre”, és ezen oknál fogva elfogadhatatlanok. Emellett a kínai fél “etnikai tisztogatással” gyanúsít bennünket, mert a nyilatkozatunkban kifejeztük igényünket az autonóm térségek jogára, miszerint “szabályozhatják azon személyek tartózkodását, letelepedését és foglalkoztatását vagy gazdasági tevékenységét, akik a Kínai Népköztársaság más részeiből kívánnak a tibeti területekre költözni.”

A nyilatkozatunkban tisztáztuk, hogy nem az a szándékunk, hogy elűzzük a nem tibetieket. Bennünket az tölt el aggodalommal, hogy elsősorban a Han, de néhány más nemzetiség is tömegesen betelepült több tibeti térségbe, emiatt elhatárolódik az őshonos tibeti lakosság, és veszélybe kerül Tibet törékeny természeti környezete. Jelentős demográfiai változások, amelyek a masszív bevándorlásból erednek, ahhoz fognak vezetni, hogy a tibeti nemzet inkább asszimilálódik mintsem integrálódik a Kínai Népköztársaságba, és fokozatosan eltűnik a Tibeti nép egyedi kultúrája és

identitása.

Mandzsúria, Belső-Mongólia és Kelet-Türkisztán népének esete nyilvánvaló példái, hogy milyen pusztító következményei vannak a domináns Han nemzetiség tömeges betelepítésének a kisebbségben lévő nemzetiségekre nézve. Mára a manchu nép nyelve, írása és kultúrája kihalt. Belső-Mongóliában a teljes 24 milliós népességnek csak 20%-a őshonos mongol.

Annak ellenére, hogy néhány kemény álláspontot képviselő kínai közlemény az ellenkezőjét állítja, a nyilatkozatunk másolatából, melyet biztosítottunk önöknek, látható, hogy őszintén szem előtt tartottuk a kínai kormány érdekeit a Kínai Népköztársaság szuverenitását és területi egységét illetően. A nyilatkozat önmagát magyarázza. Szívesen fogadnám észrevételeiket és javaslatokat.

Megragadom ezt a lehetőséget, hogy az Európai Unióhoz és Parlamenthez forduljak, hogy győzzék meg a kínai kormányt, oldja meg Tibet ügyét, komoly tárgyalásokon keresztül a tibeti és a kínai nép közös érdekében.

Noha én határozottan visszautasítom az erőszak alkalmazását a küzdelmünkben, természetesen jogunk van minden egyéb számunkra elérhető politikai lehetőséget felderíteni. A demokrácia szellemében összehívtam a száműzetésben élő Tibetiek Találkozóját, megvitatni a tibeti nép és Tibet ügyének helyzetét, valamint a mozgalmunk jövőbeli terveit. A találkozó november 17. és 22. között zajlott, Indiában, Dharamsalában. A tény, hogy a kínai vezetőség részéről nem kaptunk kedvező választ a kezdeményezéseinkre, sok tibeti gyanúját megerősítette, miszerint a kínai kormányt nem érdekli semmilyen kölcsönösen elfogadható megoldás. Számos tibeti továbbra is úgy hiszi, hogy a kínai vezetőség arra törekszik, hogy Tibet erőteljesen és egészében asszimilálódjon és feloldódjon Kínában. Ezért ők Tibet teljes függetlenségét követelik. Mások a nép saját döntésének jogát és a népszavazást javasolják Tibetben. A különböző vélemények ellenére a találkozó résztvevői egyhangúlag elhatározták, hogy felhatalmaznak engem, hogy eldöntsem, mi a legmegfelelőbb megközelítés, összhangban az uralkodó helyzettel valamint a Tibetben, Kínában és a világban zajló változásokkal. Tanulmányozni fogom körülbelül 600 vezető és képviselő javaslatait a világ tibeti közösségeiből, beleértve azokat a nézeteket, amelyeket Tibetben élő tibetiektől tudunk begyűjteni.

Én a demokrácia rendíthetetlen híve vagyok. Tehát, következetesen bátorítom a száműzetésben élő tibetieket, hogy kövessék a demokratikus folyamatot. Ma a tibeti menekült közösség azon néhány menekült közösség közé tartozhat, amelyek létrehozták a demokrácia mindhárom pillérét: a törvényhozást, a bíróságot és a végrehajtást. 2001-ben még egy nagy előrelépést tettünk a demokratizálódás folyamatában, amikor népszavazás keretében megválasztottuk a száműzött tibeti kormány kabinetjének (Kashag) elnökét.

Mindig is mondtam, hogy végtére is a tibeti népnek kell döntenie Tibet jövőjéről. Ahogy Pundit Nehru, India első miniszterelnöke mondta az indiai parlamentben 1950. december 7-én: "A Tibettel kapcsolatban elhangzó utolsó szó nem lehet másé, mint Tibet népe."

A tibeti helyzetnek olyan dimenziói és jelentőségei vannak, amelyek messze

túlmutatnak a 6 millió tibeti sorsán. Tibet India és Kína között helyezkedik el. Századokon keresztül békés védőzónaként működött, elválasztva a föld két legnépesebb országát. Mégis, 1962-ben, csak pár évvel Tibet úgynevezett “békés felszabadítása” után a világ szemtanúja lehetett az első háborúnak a két ázsiai óriás között. Ebből tisztán látható, hogy milyen fontos a Tibet-kérdés igazságos és békés megoldása, biztosítva a tartós és őszinte bizalmat és barátságot Ázsia két legerősebb nemzete között. Tibet ügye kapcsolatban áll a törekeny tibeti környezettel is, amely a tudósok szerint kihatással van Ázsia nagy részére, beleértve emberek milliárdjait. A Tibeti-fennsíkon ered Ázsia több hatalmas folyója. Tibet gleccserei képezik a föld legnagyobb jégtömegét a sarkokon kívül. Néhány környezetvédő ma a harmadik pólusként utal Tibetre. És amennyiben a jelenlegi felmelegedés folytatódik, az Indus folyó kiszáradhat az elkövetkező 15-20 évben. Ráadásul, Tibet kulturális öröksége a buddhista elveken, a együttérzésen és erőszakmentességen alapszik. Tehát, nem csak a hat millió tibetit érinti, hanem több mint 13 millió embert a Himalájában, Mongóliában, az oroszországi Kalmykiában és Buryatban, beleértve a növekvő számú kínai testvérünket, akik osztoznak a kultúránkban, amely képes hozzájárulni a békés és harmonikus világhoz.

Az alapelvem mindig az volt, hogy reméljük a legjobbat, és készülünk a legrosszabbra. Ezt észben tartva, azt tanácsoltam a száműzött tibetieknek, hogy szigorúbban törekedjenek a fiatal tibetiek oktatására, a kulturális és vallási intézményeink megerősítésére a száműzetésben, azzal a céllal, hogy megőrizzük gazdag kulturális örökségünket, valamint a demokratikus intézmények és a polgári társadalom kiterjesztésére és megerősítésére a menekült Tibeti közösség körében. A száműzött közösségünk egyik legfőbb célja a kulturális örökségünk megőrzése, hiszen meg van rá a szabadságunk, hogy így tegyünk, és hogy Tibetben foglyul ejtett népünk szabad hangja legyünk. A feladatok és kihívások, amelyekkel szembenézünk, ijesztőek. Menekült közösségként a forrásaink természetesen korlátozottak. Mi, tibetiek, szembe kell nézzünk azzal a valósággal is, hogy a száműzetésünk hosszabb ideig tarthat. Ezért hálás lennék az Európai Uniónak az oktatási és kulturális törekvéseinkben nyújtott segítségért.

Nincs kétségem afelől, hogy az EP Kínával kötött elvi alapokon nyugvó és szilárd szerződése hatással lesz a változások folyamatára, amelyek már tartanak Kínában. A globális tendenciák a nagyobb nyitottság, szabadság, demokrácia és az emberi jogok tisztelete felé mutatnak. Előbb vagy utóbb Kínának is követnie kell majd a világ irányvonalát. Ebben az összefüggésben, szeretném ajánlani az Európai Parlamentnek, hogy ítéljék a rangos Sakharov Díjat a kínai emberi jogok védelmezőjének, Hu Jia-nak. Ez egy fontos jelzés, Kína gyors előrenyomulását nézve. Újonnan felfedezett státuszával Kína fontos vezető szerepre készül a világ színterén. Annak érdekében, hogy betöltse ezt a szerepet, úgy hiszem, hogy életbevágó Kína számára a nyitottság, az átláthatóság, a jogrend valamint az információ és gondolat szabadsága. Nem kétséges, hogy a nemzetközi közösség hozzáállása és politikája Kínával kapcsolatban befolyásolni fogja a Kínában lezajló változás folyamatát, éppúgy, mint a belföldi események és fejlesztések.

A kínai kormány folyamatos Tibettel szembeni merev magatartásával ellentétben, szerencsére a kínai nép körében – különösen a tájékozott és tanult kínai körökben – növekszik a megértés és szimpátia a Tibeti helyzetet érintően. Habár a Kínai vezetésbe vetett hitem Tibettel kapcsolatban egyre csökken, a kínai népbe vetett hitem

rendületlen marad. Ezért azt tanácsoltam a tibeti embereknek, hogy tegyenek közös lépéseket a kínai emberek felé. Kínai értelmiségiek nyíltan kritizálták a tibeti demonstrációk kemény letörését a kínai kormány által idén márciusban, valamint visszafogottságot és párbeszédet javasoltak a tibeti problémák kezelését illetően. Kínai ügyvédek ajánlották fel nyilvánosan, hogy képviselik a letartóztatott tibeti tüntetőket a tárgyalásokon. Ma növekszik a Tibetiek nehéz helyzetével és törvényes törekvéseivel kapcsolatos megértés, szimpátia, támogatás és szolidaritás a kínai testvéreink körében. Ez a legbiztatóbb. Megragadom ezt az alkalmat, hogy megköszönjem bátor kínai testvéreinknek a szolidaritásukat.

Szintén köszönöm az Európai Parlamentnek, hogy következetesen kifejezte törődését és támogatását az igazságos és erőszakmentes tibeti küzdelmet illetően. Az együttérzésük, támogatásuk és szolidaritásuk mindig is jelentős forrása volt az inspirációnak és bátorításnak a tibeti emberek számára, mind Tibetben, mind azon kívül. Szeretném különleges köszönetemet kifejezni az EP Tibet Inter-Group tagjai számára, akik a tibeti nép tragédiáját nem csak a politikai munkájuk, hanem a szívük középpontjába is helyezték. Az EP számos indítványa Tibet ügyével kapcsolatban nagyban segítette a tibeti nép helyzetének hangsúlyozását és a figyelem felhívását Tibet ügyére a nyilvánosság valamint a kormányok körében, Európában és világszerte.

Az Európai Parlament következetessége Tibet támogatásában nem kerülte el Kína figyelmét. Sajnálom, amiért ez némi feszültséget okozott az EU és Kína kapcsolatában. Mindemellet szeretném megosztani önökkel őszinte reményemet és hitemet abban, hogy Tibet és Kína jövője felül fog emelkedni a bizalmatlanságon, egy kölcsönös tiszteletre, bizalomra és a közös érdekek felismerésére alapozott kapcsolat felé – tekintet nélkül a jelenlegi borzalmas helyzetre Tibetben belül és a patthelyzetre a küldötteim és a kínai vezetőség között folyó tárgyalásokban. Nincs kétségem afelől, hogy hosszú távon pozitív hatása lesz annak, hogy önök folyamatosan kifejezik törődésüket és támogatásukat Tibet felé, és segíteni fogja a szükséges politikai környezet létrejöttét Tibet helyzetének békés megoldása érdekében. Folyamatos támogatásuk emiatt támadásoknak van kitéve.

Köszönöm a megtiszteltetést, hogy megoszthattam önökkel a gondolataimat.

A XIV. Dalai Láma

Brüsszel, 2008. december 4.

translated by Tibet Support Association Hungary